

ПАВЕЛ БЪЧВАРОВ

ЛЕМИНГИТЕ

chitanka.info

В капитанската каюта миришеше на евтин ром. Възрастен мъж, отпуснал се върху дълбокия миндер, дъвчеше тютюн. Белегът върху бузата му розовееше при всяко издуване. Под побелелите му, разрошени вежди, гледаха две живи, млади очи. Тяхната твърдост и острота издаваха голяма воля. Той изплю парченце тютюн за дъвчене и протегна ръка към чашата.

— Лангедорн, ти не си доволен от мен.

Гласът му беше дрезгав.

Слабичкият, черноок мъж не отговори веднага. Изтри възпаленото си око с кърпичка, която внимателно сгъна и прибра в джоба си. Чукна чаша в преполовената бутилка.

— Наздраве, Карини! Ти си добър боец, но слаб психолог. Нито съм казвал, нито съм мислил това.

— Може би очакваше повече от това пътешествие — капитанът се протегна, — но нашият занаят е на умиране. Рейдът от Норвегия до Арабския полуостров струва и време, и пари. А другаде вече не върви.

— Знам, проклети италианецо — Лангедорн напълни чашата си, — но търся начин следващият курс да ни струва по-евтино. Трудно ми е да финансирам такива големи операции.

Карини злобно го стрелна с очи.

— Та ти удвои състоянието си! А знаеш ли как събирам аз момчетата? Занапред ще бъде още по-трудно. Седем души загубихме в битката с шхуната на онова джудже — махараджата. Струваше си, нали?

— Да, но в бъдеще...

— В бъдеще, както досега — с твоя параход и твоите пари. От мен екипажът, работата и кръвта. Защо непрекъснато изнудваш?

— Защото си безогледен! — невъзмутимо отвърна Лангедорн.

— А ти си честен, нали? — ухили се италианецът.

Той допи последната глътка ром и чукна чашата върху масата.

Разговорът беше приключен.

Внезапно Карини сграбчи пепелника пред себе си и го запрати в ъгъла на каютата. Малко кафяво животинче изцвърка остро и изпъна крачка.

Пиратът гордо се усмихна.

— Още ме бива, Лангедорн, ръката ми винаги поражява този, към когото се насочва.

Той стана и вдигна за опашката пребитото животинче. Учудено възкликна:

— Я виж, това е леминг, норвежки леминг! Какво търси на кораба, когато идваме от Африка?

Той изхвърли животинчето през прозореца и се провикна:

— Марияно!

В каютата се вмъкна високо, гъвкаво момче. Изпъна стройното си тяло и стана още по-дълго. Капитанът строго го изгледа.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Къде се намираме?

— Отдавна навлязохме във фиорда Тронхайм — отвърна момчето, — след половин час ще бъдем на норвежка земя.

Ехидна усмивка притвори очите на Карини.

— Макар че съм пийнал, знам какво сте забравили. Пак не сте поправили надписа на парахода, да изглежда стар.

Младежът виновно сви устни и кривият му зъб се скри.

— Добре — омекна капитанът, доволен от себе си, — кажи на Йоханес да го зацапа със смола и машинно масло. Днес да не ми се явява пред очите, защото ще му счупя главата. Същата грешка направихте в Арабия с надписа „Барселона“, та дори неграмотният махараджа разбра измамата. Името „Атлантика“ трябва да изглежда така, както при заминаването ни оттук.

— Учи се добре — саркастично подметна Лангедорн, — защото мошеничеството е висша наука. От нея се печелят пари.

Карини се направи, че не чува подигравката.

— Не забравяй, момчето ми, че всички ние оставяме следи. А следата е краятът, който води до кълбото. Чрез нея се разкриват всички престъпления. Изтънченият господин Лангедорн ни плаща добре, за да не оставяме след себе си дири, и ние ровим в калта вместо него. Но той не разбира, че стигайки до нас, после уликите сочат него. Пипнат ли ни, съдбата му ще зависи от нас. И за първи път няма да може да ни измами, защото тогава мълчанието се плаща скъпо.

Старият пират се вгледа в очите на норвежеца. Те бяха изгубили своята непроницаемост. В тях той прочете мълчаливия въпрос: „Започваш да ставаш нагъл. Докъде би посмял да стигнеш?“

Това зарадва Карини. Едва доловима тръпка на доволство пропълзя и отпусна дълбоките бръчки на челото му.

— Аха, уплаши се. Но има защо да трепне душичката ти. Измамиш ли ме, ще те пратя при светиите. Запомни добре: старият морски вълк не се бои от нищо.

Лангедорн се овладя. Усмихна се насила. Карини му отвърна със същото. Двата блъфираха добре. Но всеки усещаше как напрежението расте. Те мълчаливо се изучаваха.

В каютата нахълта възбуден Йоханес. Чорлав, пиратът едва се задържа на краката си. Беше пиян.

— Капитане, става нещо страшно!

— Какво? — изръмжа Карини и стана.

— Нападат ни... — бандитът преплете език — от морето...

Карини пъргаво изскочи. В ръцете му блесна револвер. На палубата хората се трупаха към носа, жестикулираха и объркано говореха. Той добре познаваше тези нехранимайковци. Необичайно за тях, те бяха изплашени.

Пиратът по навик се огледа. В морето не видя заплаха. Белееха се само бреговете на фиорда. Ядосано изрева:

— Какво ви става, бе нещастници! Духове ли видяхте?

Мъжете се размърдаха.

— Виж надолу, пред носа на „Атлантика“ — извика готвачът.

Карини отиде до перилата. Искаше да вдъхне респект и спокойствие. Надвеси се. Няма голямо вълнение, а водата е тъмна. Широко отвори очи. Изтръпна. Морската повърхност беше покрита с малки животинчета, които плуваха едно до друго. Безброй дребни кафяви главички, с остри муцунки, се носеха към кораба. Те потъваха във вълните, изплуваха и пак продължаваха. Хиляди, милиони...

— Боже, свети Августин, това са леминги — едва издума капитанът. — Какво търсят в морето? Сякаш преданията стават действителност!

Не успя веднага да пропъди смущението. Мисълта му трудно дълбаеше спомените. Лемингите понякога се преселват на грамадни стада. Старите хора казват, че когато побеснеят, те се хвърлят във водата и унищожават всичко, каквото срещнат пред себе си.

— Капитане, тези изгладнели гадина ще ни погубят — обади се тревожно някой.

Плътни маси се трупаха около парахода. Скоростта на „Атлантика“ започна да намалява. Малките животинчета пълпеха по дървените стълби, влизаха през илюминаторите, катереха се по ръбестите шевове на корпуса. Някои пробягваха по палубата и изчезваха в люка.

Карини се обърна. Плуващите стада бяха задминали далеч кораба и бавно завладяваха морето. Те отнемаха последната възможност за спасение. Нямаше да пожелат нито моряците, нито остарелия дървен параход. Всеки загубен миг означаваше гибел.

Уплахата скова хората. Тези, които познаваха всички опасности на морето, сега стояха объркани и безпомощни.

Капитанът опита да надделее смущението си, но гласът му не беше така твърд, както обикновено.

— Момчета, ще бягаме отново в открито море. Всеки да застане на борда и да бие наред. Марияно, съобщи в машинното: ляво на борд, 180 градуса, пълен напред.

Мъжете се разтичаха за пръти и лопати. Първите замагнаха върху палубата. Нестройните удари нараснаха в безспирна тупурдия, викове и псувни.

Машините забоботиха, „Атлантика“ се затресе и пое тромаво обратния курс.

— Свършите ли добра работа, обещавам още десет процента от печалбата! — неочаквано се обади Лангедорн.

Капитанът го погледна. Уплахата обземаше и него.

В мисълта на Карини се прокрадна чувство на съжаление към съдружника му. Защо трябваше да се кара с него. Какво безсмислие е враждата, когато човек е изправен пред смъртта! Червени петна избиха по дългата му, изсъхнала шия. Петната на страха. Капитанът не издържа и изрева с все сила:

— Разтвори платната! Само пет души на мачтите! Всички останали на палубата! Смелчаците на Карини не могат да бъдат изядени от плъхове!

Няколко бандити се закатериха по мачтите. Източният вятър наду платната и понесе черния дим от комина. Корабчето с пъшкане си пробиваше път. На палубата се водеше жестока схватка — пирати против леминги.

— Бийте храбреци; ако закъсаме, пръв ще хвърля на плъховете господин Лангедорн — насърчи момчетата Карини. — Иначе ще го запазим за обещаните десет процента.

Свободната синя площ пое парахода и го понесе леко напред. Лангедорн подаде ръка на плувналия в пот Карини. Този път той не скри задоволството си.

— Бива те, стари джелатино! Признай, че се изплаши!

— За първи път в живота си — озъби се капитанът.

После пиянски се провикна:

— Още пълен напред, момчета! Да осигурим десетте процента!

„Атлантика“ излезе в открито море. Смелият пират продължаваше да бяга от лемингите на Норвегия...

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 6 от 1967 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.